

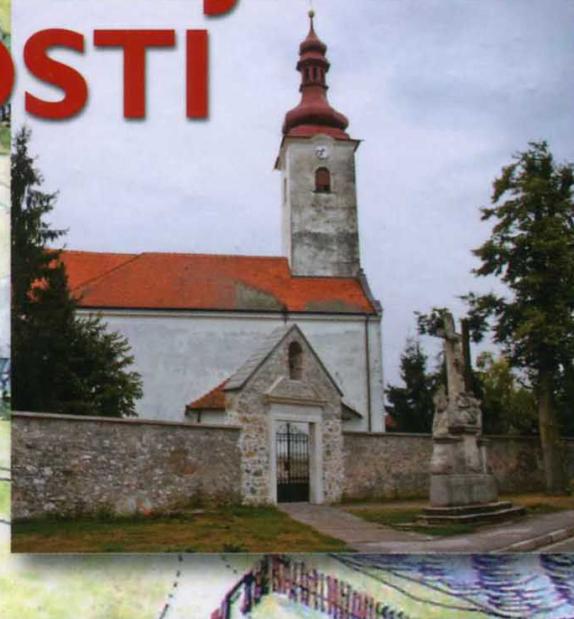


DECHTICE - K DEJINÁM R. KAT. FARNOSTI

Jozef Šimončič
Ignáš Šimončič



- 10. KRÍŽ (SÚSOŠIE „TROJICKÁ“)
- 11. CINTORÍN
- 12. ERDŐDYOVSKÝ HOSTINEC
- 13. STUDŇA
- 14. VODOVOD KLÁST. KUCHYNE
- 15. JABLONOVÁ ZÁHRADA
- 16. OVOČNÁ ŠKOLKA
- 17. OVOČNÁ ZÁHRADA II.
- 48. RYBNÍK
- 19. LISTNATÝ LES



SCULPSIT JOSEPHUS ŠIMONČÍC
LINEAVIT JOANNES ŠIBRÁNYI
ANNO DOMINI MCMLXXXIX

DECHTICE - K DEJINÁM R. KAT. FARNOSTI

**840. výročie
*Kostola Všetkých svätých***

Zostavovateľ:
Ignáč Šimončič

Autori:

Prof. Ing. arch. Mikuláš Bašo, CSc
Mgr. Mário Bosý
Mgr. Rastislav Danák
PhDr. Ján Milan Dubovský †
Mgr. Ivana Kvetánová, PhD
Mgr. Peter Nagy
Jozef Rajnic †
RNDr. Mária Semešová
Ignáč Šimončič
Prof. PhDr. Jozef Šimončič, CSc
Mgr. Katarína Zvedelová
Ing. Jaroslava Žuffová, CSc

Kláštor sv. Kataríny Alexandrijskej pri Dechticiach (Katarínka) a jeho archeologické objavy

Ivana Kvetánová

Existencia kláštora sv. Kataríny Alexandrijskej (tzv. Katarínka alebo Katerínka) sa zapísala nielen do histórie Dechtíc a jej širokého okolia. Známa bola ako jedno z pútnických miesto na území vtedajšej Habsburskej monarchie. Založenie kláštora v roku 1618, príchod františkánov na toto miesto hned o rok nato, neboli náhodné. Vďaka písomným prameňom, ale i archeologickému výskumu, ktorý sa tu realizuje už od roku 1997 v spolupráci „s členmi rádu sv. Kataríny“ (Katarínkovia) a OZ Katarínka, sa posúvajú dejiny Katarínky hlbšie do histórie. Práve archeologický výskum sa počas posledného desaťročia zameriaval na skúmanie toho, čo predchádzalo samotnému založeniu františkánskeho kláštora.

Začiatok existencie kláštora

Fenomén pustovníctva, rozšírený po celej Európe v 17. a 18. stor., ako dôsledok náboženskej a politickej krízy, sa dotkol i nášho územia. Okrem osobných pohnútok, ale zrejme aj pod vplyvom tejto vlny sa pre pustovnícky život rozhodol i mladý šľachtic Ján, syn grófa Blažeja Aponiho. Žil na Katarínke ako pustovník po dobu jedného roka. Jeho rodina ho násilne odviedla domov, kde do nasledujúceho rána zomrel. Práve zjavenie sv. Kataríny Jánovi Aponimu v roku 1617, ale i obyvateľovi z Dechtíc Jánovi Mancovi, či Mancovičovi, sa dlho považovali za hlavný dôvod založenia kláštora (Šimončič 1998, s. 346; Matulová 2003, s. 23). Aponiovci boli od druhej polovici 16. storočia spoluľastníkmi hradu a panstva Korlátka. Katarínka patrila do susediaceho dobrovodského panstva, ktoré prináležalo v tom čase Erdödiovcom.

Posledné výskumy ukazujú, že Katarínka bola miestom uctievania už dávno pred príchodom Jána Aponiho. V čase keď prišiel na Katarínu, stála tu staršia kaplnka. Spomínajú ju aj zakladajúca listina kláštora vydaná v chtelnickom kaštieli v roku 1618 ale i kanonická vizitácia Dechtíc z r. 1782. Táto „prastará kaplnka“ sa stala súčasťou presbytéria františkánskeho kostola. Potvrdil to i archeologický výskum. Jej severný mór objavil J. Urminský počas výskumu v roku 2002-2005. V nasledujúcich rokoch sme našli jej východnú stenu a polygonálne presbytérium (obr. 4) (Kvetánová-Slivka 2007, Slivka-Kvetánová 2008_2012, Žuffová 2011, s. 25 - 27). Kaplnka postavená z lomového kameňa bola atypicky orientovaná v smere sever-juh. Vo vnútri sa nachádzala liata maltová dlážka, jej steny pokrývali z viacnásobných interiérových omietkových vrstiev bielej farby. Okrem zrejme až sekundárneho vstupu z východu, očakávame vstup do kaplnky zo severnej strany. Žiaľ, aktivita hľadačov pokladov nám znemožnila definitívne potvrdene tejto hypotézy. Práve na mieste očakávaného vstupu bol kamenný mór poškodený až po jeho základ.

Okrem potvrdenia existencie kaplnky sa ukázalo, že na východnej a južnej strane sa nachádzal cintorín. Nálezy hrobov boli v rozrušenom stave, čo spôsobila stavebná aktivita počas stavby františkánskeho kláštora.

Na cintoríne sa začalo pochovávať až po výstavbe kaplnky, keďže hroby rešpektovali orientáciu jej múrov. Napokon práve hroby s nálezmi mincí pomáhajú datovať jej vznik do začiatku 15. stor. Na cintoríne sa začalo pochovávať pravdepodobne až po dokončení jej stavby a tak možno uvažovať i o jej staršom vzniku, zrejme už na konci 14. stor. Výnimočným bol hrob muža (s vekom dožitia 44-52 r.) uložený priamo v interéri kaplnky. Hoci umiestnenie hrobu priamo v kaplnke napovedá o výnimočnom postavení pochovaného, vďaka určeniu veku dožitia môžeme vylúčiť, že ide o hrob Jána Aponiho, ktorý zomrel v mlaďom veku – 21 rokov (Bodoríková _ Urminský 2007, s. 4-10). Antropologickým výskumom sa podarilo identifikovať zvyšky viac ako štyridsať šesť jedincov (minimálne 5 jedincov nájdených v r. 2007 - Bodoríková- Kvetánová-Slivka 2008, s. 14-19; ďalších 41 podľa analýzy z výskumov v r. 2008-2011 - Molnárová 2012, 34 – 64). Kostry sa zachovali len vo fragmentárnom stave a teda nemôžeme vylúčiť vyšší počet pochovaných. V pomerne dobrom stave sa zachovali len hroby dvanásť jedincov. Medzi nimi boli i hroby detí. Náš výskum sa zameriaval na sondáž v blízkosti múrov kaplnky a práve toto miesto bolo bežné pre pochovávanie detí (Bodoríková–Kvetánová–Slivka 2008, s.14–19).

Hroby detí však nemožno spájať s legendou, ktorá obviňovala mníchov z nemorálneho života a smilstva. Môžeme vylúčiť súvislosť týchto nálezov s činnosťou františkánskych mníchov. Obsahovali totiž mince, ktoré datujú uloženie do hrobu v priebehu 15. a 16. stor., teda ešte pred ich príchodom na Katarínu. Legenda podobného typu sa mohla šíriť aj preto, že pri výstavbe alebo prestavbách kláštora, narazili murári počas kopania základov na detské hroby. Rozsah cintorína zatiaľ nemôžeme definovať presne. Možno vylúčiť

pochovávanie na severnej a západnej strane kaplnky, kde sa nachádza skalné bralo, ktoré neumožňovalo vykopať hrobové jamy do požadovanej hĺbky.

V období keď prišiel Ján Aponi na Katarínu, vyššie spomenutá kaplnka tu už stála. Ako pustovník mohol žiť niekde v jej bezprostrednom okolí (v jaskyni, v skalnej dutine alebo pod skalným previsom alebo v pustovni. K zjaveniam došlo zrejme v kaplnke. Podľa súpisu zázrakov a zvláštností svätokatarínskeho kláštora (tzv. „Memorabilia Conventus Sanctae Catharinae, MOL, Budapešť, s. 21-22) sa v kostole za oltárom nachádzala naľavo od chórových lavíc kaverna v skale, kde sa podľa tradície zjavovala sv. Katarína mladému šľachticovi. Skala, o ktorú sa opiera mür presbytéria, bola pravdepodobne pre výstavbu kostola kľúčovou. Nepochybne i zo stavebného a statického hľadiska sa ukázalo výhodné postaviť stavbu na pevnom podloží. Uvažuje sa, že práve skala mohla byť miestom uctievania a kultu.

Patrocínium tejto staršej kaplnky bolo pravdepodobne totožné s patrocíniom neskoršieho františkánskeho kostola. Už zistenia J. Šimončiča, ktorý našiel zmienku o lokalite „na Katerzinkach“, poukazuje na existenciu miesta s týmto názvom (Šimončič 1998, s. 347; Matulová 2003, s. 23). Inú lokalitu s totožným názvom sa zatiaľ nepodarilo nájsť. V liste Václava Hlaváča z Vojeníc richtárovi Trnavy z roku 1544 sa spomína predaj ovsy a jeho zaplatení práve na Katerzinkach. Na spomenutom mieste teda muselo existovať isté zázemie, kde mohli byť vyplatené peniaze. Už samotná výstava kamennej kaplnky, ktorú by sme vďaka rozmerom (loď gotickej kaplnky 9,5m x 7m, polygonálne presbytérium s dĺžkou 3,5 m) mohli pokoju označiť ako kostol a existencia cintorína v jej okolí, nám dovoľuje uvažovať o širšom zázemí. Prítomnosť šľachtického sídla, staršieho kláštora alebo pustovne, eventuálne zaniknutej dediny.

Kaplnku využívali najpravdepodobnejšie aj prví františkáni, ktorí sem prišli rok po založení kláštora. Ako prvú si teda postavili budovu kláštora a kaplnku prebudovali na kostol až o niečo neskôr. P. Jedlicska ako i ďalší autori sa správne pozastavili na tým, že sa v zakladajúcej listine z roku 1618 spomína jedine výstavba kláštora pri starodávnej kaplnke (Kanonická vizitácia Dechtíc z r. 1782, 42; Jedlicska 1891, Šimončič 1998 s. 346-7; Matulová 2003, s. 25). Ešte v kanonickej vizitácií z r. 1634 je sakrálny objekt označený ako kaplnka, čo vedie k úvahám o väčšej prestavbe na kostol až po tomto roku (Beke 1994, s. 223; Kvetánová – Urminský – Hunka, v tlači).

Kláštor v 17. a 18. stor.

V areáli sa nachádzali okrem budov kláštora a kostola ďalšie stavby (majer, sýpky, sušiareň ovocia, majer, krajčírska, stolárska, či zámočnícka dielňa, studňa, pekáreň, hospic, či hostinec pre pútnikov, cintorín pre zomrelých pútnikov, ovocné i zeleninové záhrady, rybník atď.). Prístupové cesty boli lemované kaplnkami, božími mukami, krížmi, či sochami svätých (Šimončič 1998, s. 348; Matulová 2003, 30, 48-50).

Historické pramene zmieňujú sedem až deväť menších barokových kaplniek (Matulová 2003, s. 51 – 52; Radváni 1948, s. 23; Šimončič 1998, s. 348). Vďaka geofyzikálnemu a archeologickému výskumu sa podarilo identifikovať niektoré z nich. Práve objavením jednej z kaplniek severne od veže kostola v rokoch 1997 a 1999 začali archeologické výskumy na Katarínke (Urmanský 2000, s. 143 – 144, s. 229: obr. 94). Usudzuje sa, že by mohlo ísť o kaplnku zasvätenú sv. Anne. Na odkrytej ploche s rozlohou 170 m² sa našli zvyšky oltárnej menzy a kamenné dlaždenie.

Ďalšiu z kaplniek sme objavili južne od presbytéria barokového kostola. Zrejme išlo o kaplnku zasvätenú sv. Kataríne, ktorá tu prežívala aj po zaniknutí kláštora do roku 1808, kedy hrozilo jej zrútenie (obr. 4). Z kaplnky, ktorá bola postavená rovno na skale, sa zachovala len dlažba z tehlových tvárníc a sivých kamenných štvorcových dlaždíc a zvyšky výzdoby stien. Kaplnka sa priamo zo západnej strany opierala o skalné bralo, toto bolo dokonca omietnuté a využité ako jej stena. V tejto kaplnke stála socha sv. Kataríny, pravdepodobne tá, ktorú si po zatvorení kláštora zobraťa rodina Aponi do rodinnej hrobky v Jablonici. Okrem samostatne stojacich barokových kaplniek sa podarilo nájsť bočnú kaplnku priamo v interiéri kostola. Nachádzala sa na východnej strane a s loďou ju spájali kamenné schody. Dekorovaná bola štukovou výzdobou s motívom akantových listov pripomínajúcou výzdobu už spomenutej novoobjavenej kaplnky sv. Kataríny.

Presná podoba kostola, kláštora i celého areálu je diskutabilná. Dopolňuje známe len jediné dobové vyobrazenie svätokatarínskeho kláštora (Šimončič 1966, obr. na predstávke; 1989). Zachovalo sa na mape františkánskych kláštorov Mariánskej provincie z roku 1743, kam Katarínka prináležala (Šimončič 1998, s. 348). Autor vyobrazení na mape Jeremias Gottlob Rugendas (obr. 6) pravdepodobne budovy nikdy osobne nevidel a pracoval len podľa sprostredkovanej predlohy (Matulová 2003; Kvetánová – Herceg 2009, s. 59-60). Prípadne nepresnosti boli spôsobené malým priestorom poskytnutým na zobrazenie jednotlivých kláštorov.

Autor litografie sa zmýlil vo viacerých detailoch, ktoré môžeme porovnať s výsledkami archeologického výskumu. Predovšetkým poloha severného fasádneho múru kláštorej budovy, ktorá nie je predsunutá pred vežu, tak ako je to znázornené Rugendasom. Tvorí jednu líniu spolu s čelným múrom kostola a predsunutá je len veža s tromi vstupmi. Vstupný portál a umiestnenie okien zistené archeologickým výskumom sa tak isto nezhoduje s vyobrazením (Urmanský 2002; Kvetánová – Herceg 2009, s. 59-60).

Azda najväčším prekvapením bol nález sôch z hlavného oltára, ktoré ležali pod niekoľkometrovým sutinovým zásypom v presbytériu kostola. Počas výskumu v lete v r. 2004 sme objavili veľký barokový oltár so sochami sv. Kataríny, sv. Tekly a torzom anjela. Sochy sa našli bez hláv. Na hlavnom oltári sa okrem ďalšej sochy anjela nachádzala pôvodne i socha sv. Apolónie. Nájdené sochy

sa nachádzajú sa v Západoslovenskom múzeu v Trnave, kde sú i vystavené. Sochy i ďalšie články oltára vyhotovili z lokálneho kameňa pochádzajúceho z Dobrej Vody. Jeho povrch upravili imitáciou mramoru tzv. mramorovaním fialovo-ružovej farby, čím sa docielil efekt mramoru. Rekonštrukciu oltára na základe dobových analógií vytvoril T. Vlček (Vlček 2006).

Pomocou geofyzikálnych výskumov sa podarilo lokalizovať tri krypty, ktoré patrili trom šľachtickým rodinám – patrónom kláštora Erdödiovcom, Aponiovcom a Labšanským (Paštka – Zahorec 2000, s. 373-387). V čase založenia kláštora miesto prináležalo dobrovodskému panstvu ktorého vlastníkom boli v tomto období Erdödiovci. Aponi a Labšanskí pochádzajúci z hradu Korlátka a z Jablonice, boli zrejme tradične spätí s kláštorom, vďaka osobe Jána Aponiho. V rokoch 2000 – 2001 sa preskúmala krypta pod vežou v lodi kostola. Napriek prevezeniu telesných ostatkov členov šľachtických rodín, sa v krypte podarilo nájsť kostry minimálne dvadsiatich siedmych jedincov (Urmanský 2002, s. 215 – 217; Silvia Bodoriková, 2002, s. 28 – 34).

Za pozornosť stojí isto práve lebka muža (30 – 50 r.) s otvorom, ktorý vznikom v dôsledku sečného zranenia. Vyhodenie rany dokazuje, že tento muž zranenie prežil (Bodoriková, 2002a, s. 22 – 27; Bodoriková, 2002b, s. 28 – 34; Bodoriková 2004, s. 6 - 12; Bodoriková 2005, 20 – 25). Na základe písomných prameňov patrila objavená krypta pravdepodobne rodine Labšanských (Matulová 2003, s. 38)

Nielen archeologickým výskumom, ale i obhliadkami a prospekciami terénu v bezprostrednom okolí, sme sa dopátrali k zaujímavým výsledkom. S použitím mapových podkladov z prvého (1769-1785), druhého vojenského mapovania (1819-1858) a katastrálnej mapy z roku 1898. sme v teréne identifikovali ohradové múry južnej a severnej záhrady, rovnako rybníky nachádzajúce sa pri pramene, vedľa severnej záhrady (obr. 8) (Herceg - Kvetánová 2009, s. 55 – 69). Spomínanú severnú záhradu venovala kláštoru v roku 1654 Judita Amadé, vdova grófa Gabriela Erdödiho (Herceg - Kvetánová 2009, s. 64).

Znovuobjavenie Kataríny

Nariadenie Jozefa II. z roku 1786 o zrušení kláštorov žobravých a kontemplatívnych reholí sa dotklo aj svätokatarínskeho kláštora. Poslední františkánski mnísi tu zotrvali ešte do januára 1787, kedy bol kláštor definitívne zatvorený. Poslední dvadsiaty traja františkáni odišli pôsobiť do farností alebo do okolitých františkánskych kláštorov, na ktoré sa nevzťahovalo nariadenie Jozefa II. (Matulová 2003, s. 75).

Rovnako mobiliár kostola i kláštora boli postupne presunuté tam, kde mohli byť naďalej užitočné. Posledná snaha udržať opustený objekt sa spája s umiestnením siedmych vojenských invalidov, ktorí tu však zotrvali v rokoch 1788 – 1792. Kláštor i kostol neuchránila pred ich zánikom ani prítomnosť strážcu. Práve naopak. Z iniciatívy strážcu Štefana Hideghétyho došlo

k vykradnutiu rodinných hrobiek, čo podnietilo šľachtické rodiny Erdödiovcov, Aponiovcov a Labšanských odviezť telesné pozostatky svojich predkov na bezpečnejšie miesta – do rodinných hrobiek v Hlohovci a Jablonici (Matulová 2003, s. 24, s. 82 – 83). Ešte v roku 1835 bol kláštor strážený. Vo funkcií strážcu v tom období evidujeme obyvateľa z Dechtíc (Šimončič 1998, s. 349 – 350). Opustený objekt bývalého kláštora sa tak stal ľahko prístupným zdrojom stavebného materiálu (pálených tehál a lomového kameňa) pre ľudí z okolia.

Chátrajúci objekt ožil vďaka príchodu tzv. Katarínkovcov. Z iniciatívy mladých ľudí na čele s Petrom Hercegom vznikol projekt záchrany kláštora, ktorý sa realizuje už sedemnásť rokov. Počet mladých ľudí, ktorí sem prichádzajú už od roku 1995 a to nielen z územia Slovenska (Česká republika, Poľsko, Maďarsko), dosiahol počet okolo 1200.

Popri aktivite „Katarínkov“ sa pochopiteľne realizuje séria odborných výskumov. Okrem archeologického, historického, architektonicko-historického výskumu realizovaný Ing. Arch. J. Žuffovou, je to spolupráca s Krajským pamiatkovým úradom v Trnave, antropológom, statikom, teamom geofyzikov, numizmatikom a pod..

Ďalšia prospekcia ale i samotný archeologický výskum bude sledovať výsledky geofyzikálneho prieskumu, ktorý realizujeme v spolupráci a medzinárodním teamom geofyzikov z Katedry aplikovanej a environmentálnej geofyziky, UK v Bratislave a z Univerzity v Kiel v Nemecku (R. Pašteka, W. Rabbel, H. Stümpel a kolektív.). Merania s medzinárodnou účasťou (Nemecko, Turecko, Slovensko) sa tuná realizovali v rámci medzinárodnej letnej školy geofyziky INCA 2009 (International Course on ArchaeoGeophysics) a následne na jeseň roku 2011 s účasťou nemeckých študentov (obr. 9). Práve týmto vďaka geofyzikálnym výskumom sa nám podarilo identifikovať ďalšie existujúce budovy tvoriace súčasť areálu kláštora (kaplnky, ďalší mûr dlhý približne 80 m a iné).

Katarínka sa tak i vďaka iniciatíve menšej skupinky mladých nadšencov rozrástla na projekt už s dlhoročnou tradíciou ale i medzinárodnou účasťou. Stal zaujímavý nielen pre mladých, ktorí sem prichádzajú zachraňovať ruiny kláštora. Ich činnosť a aktivita v spolupráci s odborníkmi postupne prináša nové výsledky a zistenia.

Realizácia výskumu a spolupráca:

Archeológia:

Doc. PhDr. Michal Slivka CSc. (Katedra archeológie,
Filozofická fakulta UK v Bratislave).

Mgr. Ivana Kvetánová, PhD

Mgr. Jozef Urminský (Vlastivedné múzeum, Hlohovec;
Západoslovenské múzeum Trnava)

PhDr. Milan Hanuliak DrSc (Archeologický ústav SAV, Nitra)

Historicko-architektonický výskum:

Ing. arch. Jaroslava Žuffová

Historický výskum:

Prof. PhDr. Jozef Šimončič CSc

Mgr. Martina Matulová – Šujanová

Antropologický výskum:

RNDr. Silvia Bodoríková PhD. (Katedra antropológie,
Prírodovedecká fakulta UK v Bratislave).

RNDr. Katarína Molnárová (Katedra antropológie,
Prírodovedecká fakulta UK v Bratislave).

Geofyzikálny výskum:

RNDr. Roman Pašteka, PhD. (Katedra aplikovanej a enviromentálnej
geofyziky, Prírodovedecká fakulta UK v Bratislave).

Letná škola geofyziky - INCA 2009 (International
Course on ArchaeoGeophysics) a ďalšie merania na jeseň v r. 2011.

Prof. Wolfgang Rabbel (Christian-Albrechts-Universität, Kiel, Nemecko)

Doc. Harald Stümpfel (Christian-Albrechts-Universität, Kiel, Nemecko)

As. prof..Erton Pekyen (Univerzita v Kocaeli, Turecko)

Prof. Miroslavovi Bielik (Katedra aplikovanej a enviromentálnej
geofyziky, Prírodovedecká fakulta UK v Bratislave).

Geodetické zamerania a digitálne zamerania objektu:

Ing. Marek Fraštia PhD.

Metodické usmernenie:

Mgr. Peter Grznár (KPÚ Trnava)

Ing. Milan Kazimír (KPÚ Trnava)

Statické posudky:

Ing. Vladimír Kohút

Numizmatické analýzy:

PhDr. Ján Hunka (Archeologický ústav SAV, Nitra)

Realizácia výskumu v spolupráci

s OZ Katarínka:

Mgr. Peter Herceg

Mgr. Eva Neubauerová

Katarínkovia

Združenie kresťanských spoločenstiev mládeže.

Za finančnú podporu archeologického výskumu dăkujem

Nadácií Orange a Mons. Róbertovi Bezákovi.

Literatúra:

BEKE, M. 1994: Pázmány Péter egyházlátogatási jegyzőkönyvei (1616 – 1637), Strigonium Antiquum 3, s. 223.

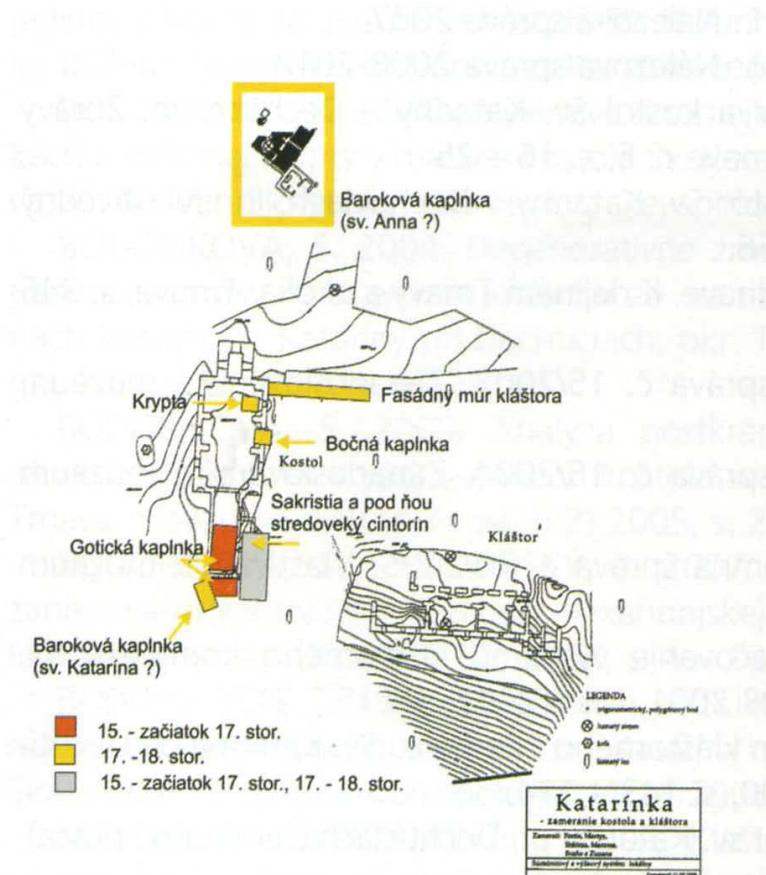
BODORIKOVÁ, S. 2002a: Antropologická analýza kostrových pozostatkov

- jedinka z krypty zaniknutého kostola Sv. Kataríny pri Dechticiach, okr. Trnava. In: Bulletin Slovenskej antropologickej spoločnosti, 5 , 2002, s. 22 – 27.
- BODORIKOVÁ, S. 2002b: Vývinové anomálie a patologické nálezy na lebkách z rodinnej krypty v ruinách kostola Sv. Kataríny pri Dechticiach, okr. Trnava. In: Bulletin Slovenskej antropologickej spoločnosti, 5 , 2002, s. 28 – 34.
- BODORIKOVÁ, S. 2004: Degeneratívne zmeny, vývinové anomálie a epigenetické znaky na stavcoch jedincov zo zanikutej rodinnej krypty v ruinách kostola sv. Kataríny pri Dechticiach, okr. Trnava. Slovenská Antropológia, 7 (n. s. 2), 2004, s. 6-12.
- BODORIKOVÁ, S. 2005: Analýza postkraniálneho skeletu jedincov zo zanikutej rodinnej krypty v ruinách kostola sv. Kataríny pri Dechticiach, okr. Trnava. Slovenská Antropológia, 8(2) 2005, s. 20-25.
- BODORIKOVÁ, S. – URMINSKÝ, J. 2007: Kostrový hrob z presbytéria zaniknutého kostola sv. Kataríny Alexandrijskej pri Dechticiach (okr. Trnava). Slovenská Antropológia, 10 (2), 2007, s. 4 – 10.
- BODORIKOVÁ, S. – KVETÁNOVÁ, I. – SLIVKA, M. 2008: Nové kostrové nálezy zo zaniknutého kostola sv. Kataríny pri Dechticiach (okr. Trnava, Slovensko). Slovenská Antropológia 11(1), 2008, s. 14 – 19.
- HERCEG, P. – KVETÁNOVÁ, I. 2009: Kláštor Sv. Kataríny Alexandrijskej v Dechticiach. Možnosti lokalizácie pôvodného areálu kláštora pomocou historických máp, písomných prameňov a archeologickej prospekcie. In: Historické mapy. Zborník referátov z vedeckej konferencie. Bratislava 2009, s. 55-69.
- HERCEG, P. 2009: Doterajšie skúsenosti pri obnove zrúcaniny kláštora Katarínka. 15. Rokov projektu záchrany kláštora sv. Kataríny pri Dechticiach. Bratislava 2009.
- JEDLICKA, P. 1891: Kiskárpatici emlékek II. Eger.
- KVETÁNOVÁ, I. – SLIVKA, M. 2011: Výskum kláštora a kostola sv. Kataríny Alexandrijskej pri Dechticiach v rokoch 2007 a 2008 (okr. Trnava). AVANS v roku 2008, s. 171 – 174, s. 344 obr. 79, s. 345, obr. 80.
- KVETÁNOVÁ – URMINSKÝ, J. – HUNKA, J.: Kláštor sv. Kataríny v Dechticiach vo svetle nálezov mincí (v tlači).
- MATULOVÁ, M. 2003: Kláštor sv. Kataríny pri Dechticiach. Diplomová práca. Bratislava.
- MOLNÁROVÁ, K. 2012: Analýza kostrových pozostatkov z prikostolných cintorínov v Lehniciach (okr. Dunajská Streda), na „Katarínke“ (okr. Trnava) a v Gáni (okr. Galanta). Rigorózna práca. Univerzita Komenského v Bratislave, Prírodovedecká fakulta. Bratislava 2012.
- PAŠTEKA, R. – ZAHOREC, P. 2000: Interpretation of microgravimетrical anomalies in the region of the former church od St. Catherine, Dechtice. Contributions to Geophysics and Geodesy 30/4, 2000, s. 373 – 387.
- RADVÁNI, H. 1948: Kostol a kláštor Sv. Kataríny : príspevok k dejinám francúzského kostola a kláštora Sv. Kataríny pri Naháči. Rukopis.

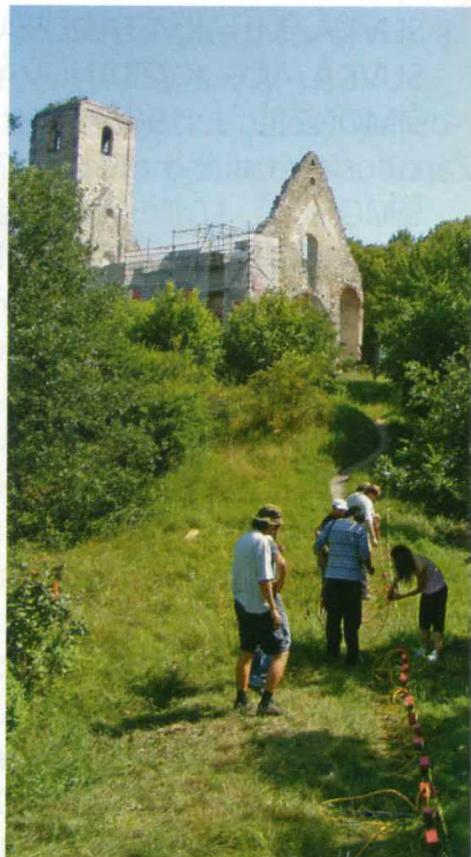
- SLIVKA, M. – KVETÁNOVÁ, I.: Nálezová správa 2007.
- SLIVKA, M. – KVETÁNOVÁ, I.: Nálezová správa 2008-2012.
- ŠIMONČIČ, J. 1966: Kláštor a kostol Sv. Kataríny – Dechtice. In: Zprávy Západoslovenského múzea v Trnave c. 5, s. 16 – 25.
- ŠIMONČIČ, J.: Kostol a kláštor Sv. Kataríny v Dechtiach. In : Vlastivedný časopis, 1989, č. 4, s. 161 – 166.
- ŠIMONČIČ, J. 1998: Mojej Trnavy. K dejinám Trnavy a okolia. Trnava, s. 346 – 351.
- URMINSKÝ, J.: Výskumná správa č. 15/2003. Západoslovenské múzeum v Trnave.
- URMINSKÝ, J.: Výskumná správa č. 15/2004. Západoslovenské múzeum v Trnave.
- URMINSKÝ, J. 2005: Výskumná správa č. 20/2005. Vlastivedné múzeum v Hlohovci.
- URMINSKÝ, J. 2002: Pokračovanie výskumu kláštorného komplexu Sv. Kataríny pri Dechtiach. AVANS 2001, Nitra 2002, s. 215 – 217.
- URMINSKÝ, J. 2000: Výskum kláštorného komplexu Sv. Kataríny pri Dechtiach. AVANS 1999, Nitra 2000, s. 143 – 114.
- VLČEK, T. 2006: Hlavný oltár sv. Kataríny pri Dechtiach (seminárna práca). Filozofická fakulta UK, Bratislava.
- ŽUFFOVÁ, J.: Ruina Kostola a Kláštora sv. Kataríny Alexandrijskej pri Dechtiach, tzv. Katarínka. Architektonicko-historický výskum, 2. Etapa. Výskum situácií odkrytých archeologickým výskumom. Bratislava 2011 (rukopis).
- Pašteka, R. – Rabbel, W. – Stümpfel, H. a kol: Výsledky geofyzikálnych meraní:
z INCA 2009 (International Course on ArchaeoGeophysics) a merania v r. 2011.



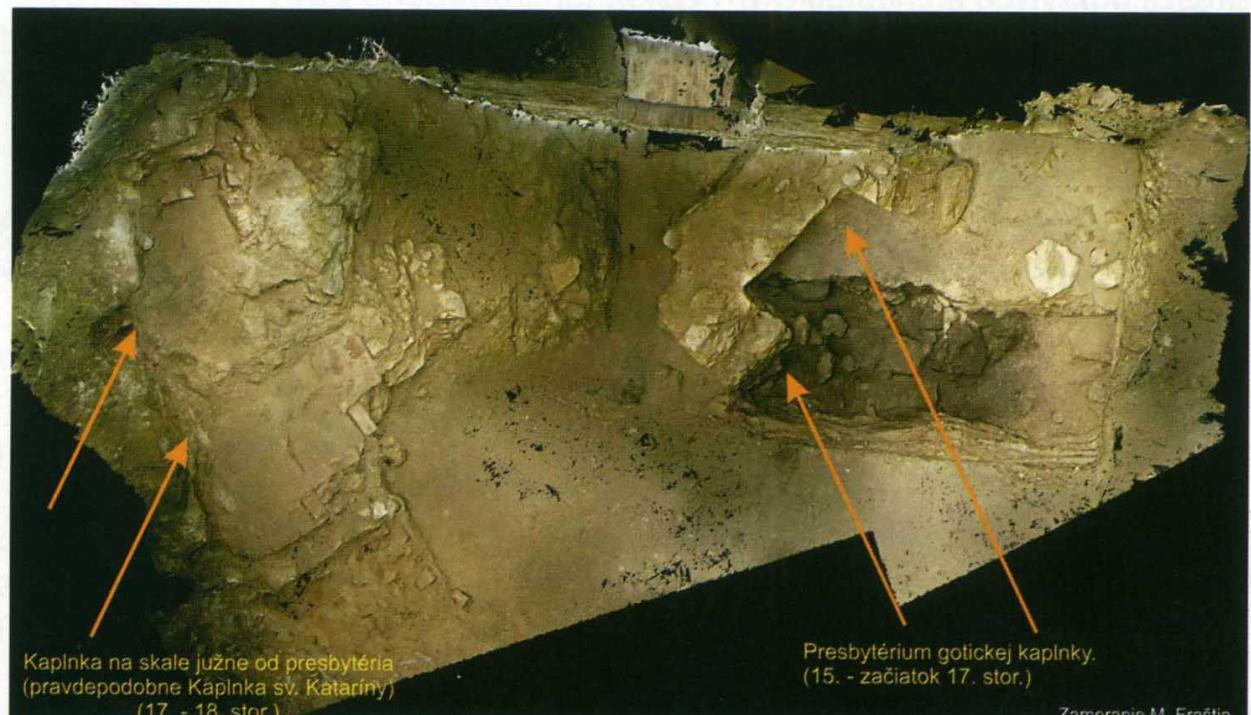
Pokus o rekonštrukciu podoby barokového kostola a kláštora sv. Kataríny (Sepši 2000)



Plochy preskúmané archeologickým výskumom



Geofyzikálny výskum v roku 2009 (INCA 2009).



Skúmaný priestor južne od presbytéria kostola s nálezmi polygonálnej apsydy gotickej kaplnky a barokovej kaplnky postavenej na skale (zrejme kaplnka sv. Kataríny). Zameranie M. Fraštia



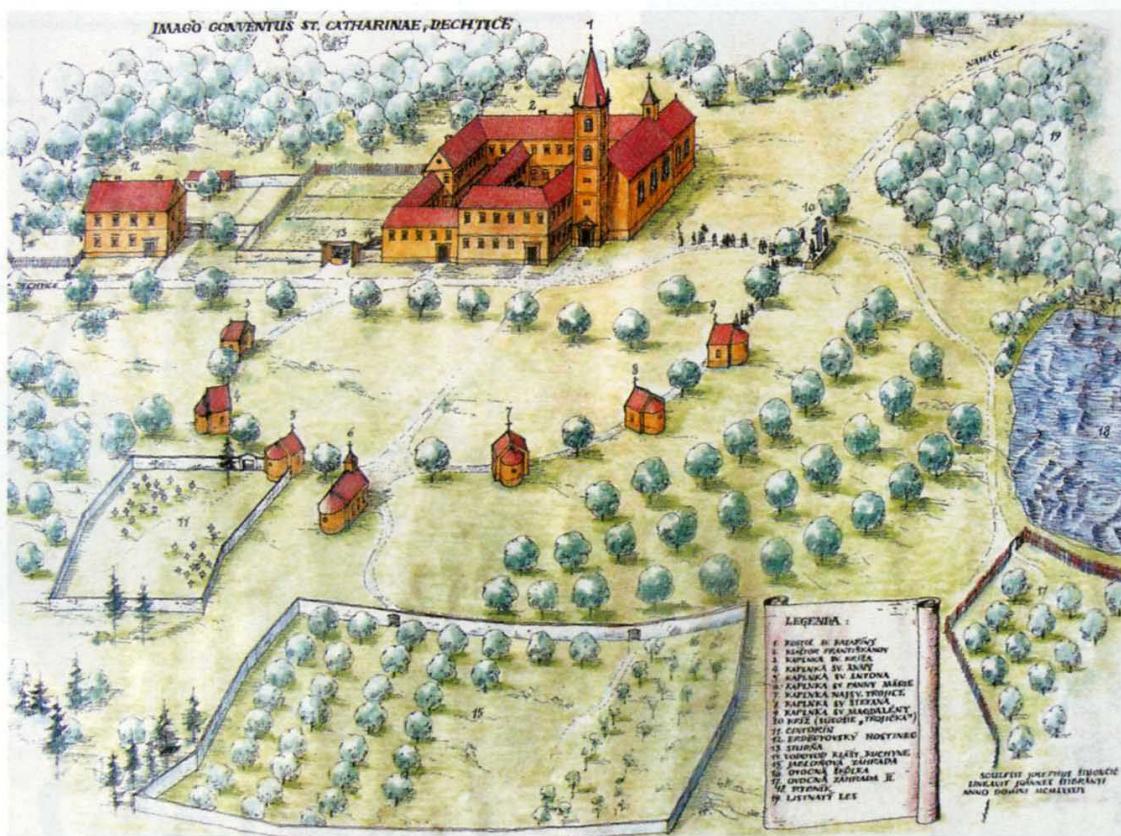
Pohľad na vežu kostola sv. Kataríny Alexandrijskej pri Dechticiach



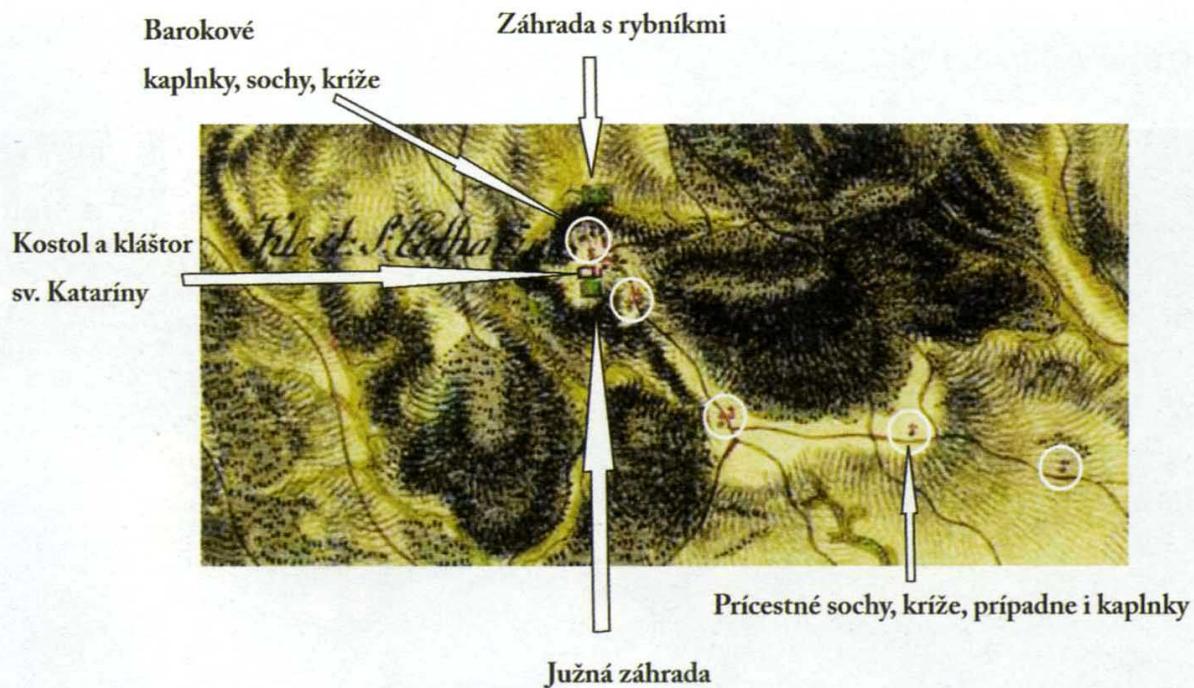
Dobové zobrazenie kláštora a kostola sv. Kataríny od J. G. Rugendas na mape Mariánskej provincie.



Katarínkovia počas archeologickej výskumu

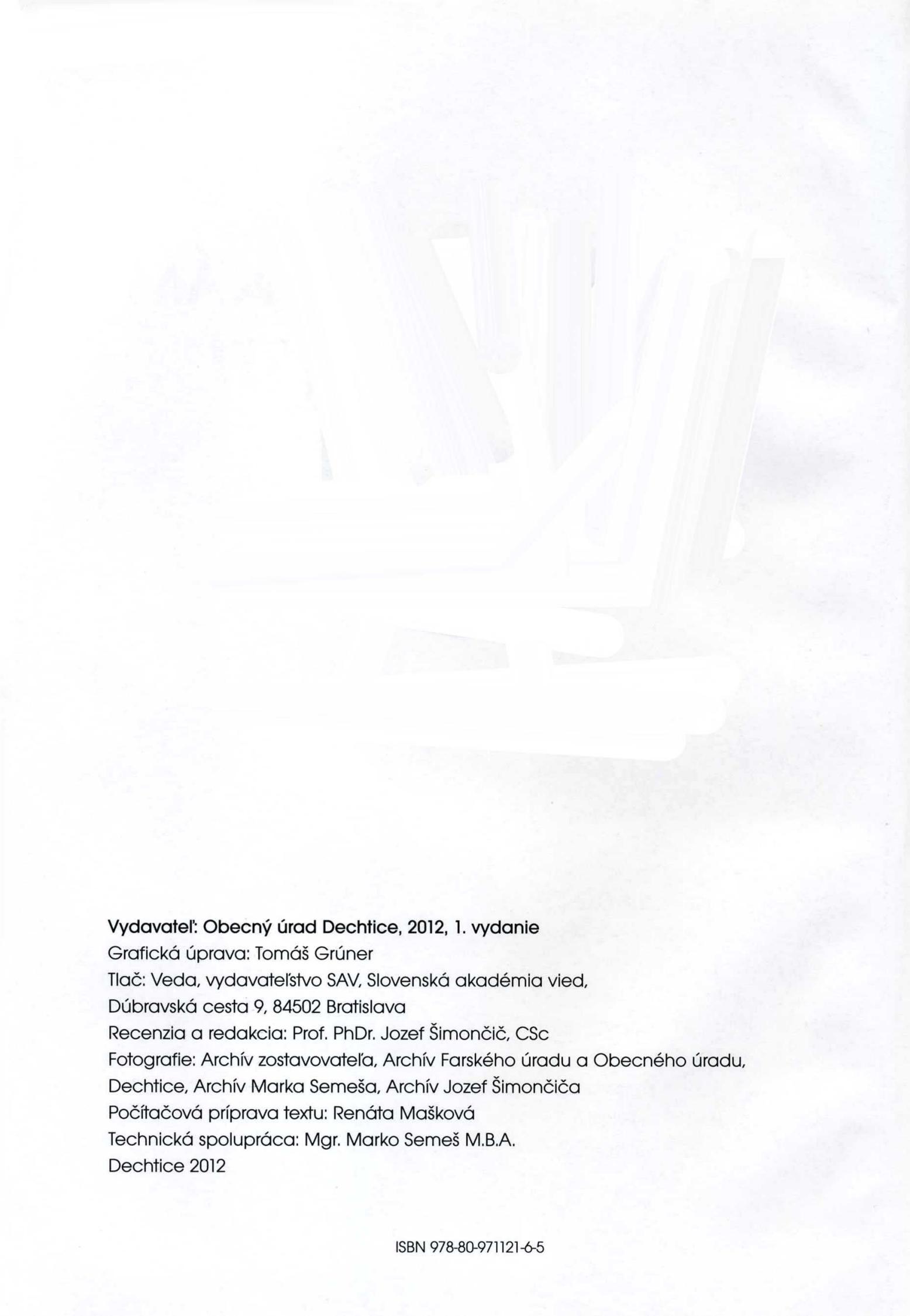


Pokus o rekonštrukciu kláštorného areálu na základe písomných pamiatok (podľa J. Šimončiča a J. Štibranyho (Šimončič 1989)



Kláštorný areál na mapách 1. vojenského mapovania (Herceg-Kvetánová 2009, obr. 7)

Článok je venovaný všetkým, ktorí sa podieľali na objavoch a oprave Svätokatarínskeho kláštora, na pamiatku nášmu Safiusovi.



Vydavateľ: Obecný úrad Dechtice, 2012, 1. vydanie

Grafická úprava: Tomáš Grúner

Tlač: Veda, vydavateľstvo SAV, Slovenská akadémia vied,
Dúbravská cesta 9, 84502 Bratislava

Recenzia a redakcia: Prof. PhDr. Jozef Šimončič, CSc

Fotografie: Archív zostavovateľa, Archív Farského úradu a Obecného úradu,
Dechtice, Archív Marka Semeša, Archív Jozef Šimončiča

Počítačová príprava textu: Renáta Mašková

Technická spolupráca: Mgr. Marko Semeš M.B.A.

Dechtice 2012